

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.** (dříve **ČESKÝ TELECOM, a. s.**), se sídlem Praha 4 - Michle, Za Brumlovkou 266/2, zastoupeného Mgr. Radkem Pokorným, advokátem AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 1. 2004, č. j. R 20/2003, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **s e z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 1. 2004, č. j. R 20/2003, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 30. 6. 2003, č. j. S 1/03-3250/03-ORP, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Citovanými rozhodnutími byla společnost **ČESKÝ TELECOM, a. s.** mj. uložena pokuta podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále též „ZOHS“), ve výši 81 700 000,- Kč za to, že zneužila své dominantní postavení na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí ve smyslu § 11 odst. 1 ZOHS, na újmu soutěžitelů i spotřebitelů. Zneužití dominantního postavení spočívalo ve vytváření bariér pro rozvoj konkurence na trhu poskytování veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných telekomunikačních sítí.

O žalobě již bylo zdejším soudem rozhodováno. Naposledy rozsudkem ze dne 15. 12. 2009, č. j. 62 Ca 61/2008 - 299, kterým bylo napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušeno. Rozsudkem ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 29/2010 - 354, však Nejvyšší správní soud zmíněný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 9. 8. 2010 požádal žalobce o přiznání odkladného účinku svojí žalobě. V návrhu uvedl, že v důsledku zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu bude původně zrušené rozhodnutí předsedy žalovaného existující a pravomocné a žalobce tak bude povinen opět zaplatit uloženou pokutu, která mu byla po zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného žalovaným vrácena. Žalobce se domnívá, že by mu za dané procesní situace zaplacení uložené pokuty způsobilo nenahraditelnou újmu. Podle žalobce je pokuta uložena mimo „standardní rámec“. Rovněž je daná situace pro žalobce značně překvapivá a nepředvídatelná, neboť první rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 57/2007-232 (který zrušil původní rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 31 Ca 30/2004-157, jímž byla žaloba zamítnuta), velmi kriticky zhodnotil nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud pak v intencích tohoto rozsudku rozhodnutí žalovaného zrušil. Tento rozsudek však byl následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu opět zrušen. Žalobce tak po vydání jasně formulovaného prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu nemohl předvídat, že bude muset v několika měsících pokutu znovu zaplatit. Opětovné zaplacení pokuty by mělo výrazné dopady do hospodaření žalobce, negativně by zasáhlo jeho financování a bylo by také způsobilo poškodit žalobcovu reputaci v očích investorů, neboť jeho akcie jsou veřejně obchodovatelné (zaplacení pokuty by ovlivnilo hodnotu akcií i tržní hodnotu společnosti). Žalobce se domnívá, že přes zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu bude v následném řízení u krajského soudu opět rozhodnutí žalovaného zrušeno. Přiznání odkladného účinku žalobě je tak jediným řešením, které by žalobci nezpůsobilo žádnou nebo alespoň co nejmenší újmu a zároveň by tím byla respektována i zásada předvídatelnosti. Podle žalobce by se rovněž nijak nedotklo práv třetích osob ani by nebylo v rozporu s veřejným zájmem; naopak v rozporu s veřejným zájmem by bylo opětovné zaplacení pokuty. Žalobce má totiž za to, že po novém zrušení rozhodnutí žalovaného, k němuž podle žalobce velice pravděpodobně dojde, bude žalovaný povinen zaplatit žalobci též úrok z pokuty.

Podle § 73 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá podání žaloby odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Odst. 2 tohoto ustanovení umožňuje soudu přiznat žalobě odkladný účinek na návrh žalobce po vyjádření žalovaného, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podle odst. 4 tohoto ustanovení může soud usnesení o přiznání odkladného účinku zrušit, ukáže-li se, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, případně, že tyto důvody v mezidobí odpadly.

Přiznání odkladného účinku žalobě je institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí předtím, než je podrobena soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech,

kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží, že by mu neprodleným výkonem hrozila nenahraditelná (závažná a velice těžko odčinitelná) újma, ovšem za předpokladu, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nebude v rozporu s veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik nenahraditelné újmy při rozhodování o přiznání odkladného účinku stíhá žalobce (viz usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23.10.2003, sp. zn. 52 Ca 9/2003, publikované ve Sb. NSS pod č. 87/2004). Má-li mít žádost úspěch, musí žalobce tvrdit a doložit, v čem spatřuje nenahraditelnou újmu, tato musí být v příčinné souvislosti s nastalými účinky právní moci rozhodnutí, tj. s výkonem rozhodnutí či jinými právními následky z něj plynoucími.

Lze tedy uzavřít, že přiznání odkladného účinku žalobě je vázáno na kumulativní splnění tří zákonných předpokladů: první z předpokladů by byl splněn tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhý z nich by byl splněn tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a třetí předpoklad je vázán na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se proto nejprve zabýval prvním ze shora uvedených předpokladů přiznání odkladného účinku žalobě, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy.

V daném případě žalobce nenahraditelnou újmu spatřuje v tom, že opětovné zaplacení vysoké pokuty je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a dále v tom, že by mělo výrazné dopady do hospodaření žalobce, negativně by zasáhlo jeho financování a bylo by také způsobilé poškodit žalobcovu reputaci v očích investorů. Podle názoru zdejšího soudu však žádná ze žalobcem tvrzených skutečností nedosahuje intenzity nenahraditelné újmy, která je nezbytnou podmínkou pro to, aby soud mohl odkladný účinek žalobě přiznat.

Pokud jde o zásadu předvídatelnosti, tak žalobce vůbec neuvádí, v čem by mu její případné porušení mohlo způsobit újmu, kterou by bylo lze vnímat jako nenahraditelnou. I kdyby tedy zdejší soud připustil, že zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010 bylo pro žalobce nečekané a překvapivé, nejedná se o důvod, pro který by bylo možno odkladný účinek žalobě přiznat. To samé lze pak uvést i ve vztahu k žalobcem zmíněnému výraznému dopadu na jeho hospodaření a negativnímu zásahu do jeho financování. Jedná se totiž o tvrzení značně neurčité, neboť žalobce vůbec neuvádí, jaký konkrétní dopad na jeho hospodaření a financování opětovné zaplacení tak vysoké pokuty bude mít. Pro přiznání odkladného účinku není dostačující ani žalobcovo sdělení, že by zaplacení pokuty bylo způsobilé poškodit jeho reputaci v očích investorů, případně i jeho vnímání v očích zákazníků, dodavatelů a celé veřejnosti. Ani z tohoto tvrzení totiž není zřejmé, jak konkrétně by mohlo být zaplacením pokuty vnímání žalobce poškozeno, natož aby se jednalo o poškození takové, že by se dalo hovořit o nenahraditelné újmě. Konečně tvrzení o tom, že bude rozhodnutí předsedy žalovaného pravděpodobně opět zrušeno a žalovaný tak bude muset vrátit žalobci

nejen pokutu, ale též úroky z této pokuty, se nijak nevztahuje k tvrzené nenahraditelné újmě, jež má být žalobci napadeným rozhodnutím způsobena.

Soud nerozporuje, že zaplacení takto vysoké pokuty, navíc opakovaně, může žalobci způsobit újmu, z ničeho však nevyplývá, že by se jednalo o újmu nenahraditelnou (tj. závažnou a velice těžko odčinitelnou). Právě požadovaná nenahraditelnost újmy je přitom nezbytná k tomu, aby mohl být žalobě odkladný účinek přiznán. Jak je již výše uvedeno, je to žalobce, kdo o přiznání odkladného účinku žalobě žádá a kdo je tak povinen nenahraditelnost újmy popsat a doložit. Této své povinnosti však žalobce nedostál, neboť nenahraditelnost újmy neobjasnil ani nedoložil.

Závěrem soud pouze dodává, že pokud by vždy v situaci, kdy je na správní rozhodnutí navázána povinnost účastníka k nějakému finančnímu plnění, přiznával žalobě odkladný účinek, zcela by popřel smysl soudního přezkumu správních rozhodnutí. Ten je totiž koncipován jako přezkum zákonnosti pravomocných a zásadně vykonatelných správních rozhodnutí.

V daném případě tedy soud neshledal splnění zákonného předpokladu nenahraditelnosti vzniklé újmy vyplývající z § 73 odst. 2 s.ř.s., a proto se již nezabýval dalšími dvěma zákonnými předpoklady pro přiznání odkladného účinku žalobě a návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s. a contrario).

V Brně dne 16. září 2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá